

**Viera v Božskú silu a
breathariánstvo**
Táto relácia
pojednáva o možnostiach
breathariánstva,
teda života bez jedenia jedla,
no nie je to kompletný návod.
V záujme vašej bezpečnosti
nepokúšajte sa prosím
prestáť jesť bez náležitého
odborného vedenia.
V záujme vašej bezpečnosti
nepokúšajte sa prosím
prestáť jesť bez náležitého
odborného vedenia.
Je tu nejaký breatharián?
Myslím to vážne.
Stále chcete byť
breathariánmi?
Áno!
A čo keby sme uskutočnili
úplnú neexistenciu jedla?
Ide o to,
že máme dostatok jedla.
Pretože
celý svet skonzumuje
okolo 40 % obilnín
a sóje jeme len 10 %.
Celý svet!
Takže aj keby ste sa
vzdali jedla,
aj tak by to nezväčšilo
celkové množstvo.
Takže proste dajte telu to,
čo potrebuje,
nie príliš veľa,
len kontrolujte, čo jete.
Môžete jesť čokoľvek,
len sa neprejedajte.
Nepoužívajte takýto podnos
s kopou tohto
a kopcom tamtoho.
Nie, ak to zjete všetko,
je to v poriadku.
Ak to zjete všetko,
je to dobré.
Len nechcem,
aby ste jedlom plynuli.
Životné náklady
sa tiež zvýšili, je to pravda.

Zvýšili sa väčšmi,
než si uvedomujeme.
A ľudia na svete
sú stále hladní.
S jedlom to nie je tak,
že by sme ho nemali dosť
kvôli tomu, že kŕmia
hladujúcich ľudí
a preto potom toho
nie je dostatok,
nie je to takto.
Je pravda, že nakŕmia
milión ľudí tu
a pár sto tisíc ľudí tam,
ale to nie je trvalé.
To najlepšie je,
aby sme už viac nechovali
žiadne dobytky,
potom budú mať jedlo
len pre seba,
takže ho nebudú musieť
predávať mäso priemyslu.
A to by bolo to najlepšie.
Každý deň je niečo,
kvôli čomu cítim ľútosť.
Vtáčiky vonku.
Keď som bola v Himalájach,
videla som nejaké opice.
Oni schádzajú dolu z hôr
preč zo svojho prostredia.
Schádzajú dolu
a jedia odpadky na ulici
vedľa tržnice. Ach,
moje srdce sa cítilo tak zle.
To bolo dokonca predtým,
než som bola osvietená.
Stále som hľadala,
kráčajúc po rôznych kútoch
Indie
a videla som opice,
ktoré boli také hladné.
Normálne majú ovocie
všade v lese,
jedia ho a pijú z potoka.
Takto si to predstavujem.
Predstavujem si, že ich životy
patria do džungle
a lesa a že tam bude
hojnosť ovocia.
A oni vôbec nemusia

ísť na tržnicu jesť odpadky.
A dokonca tam ani nie je
dosť odpadkov na jedenie.
Oni tam len hľadajú potravu
a pre mňa je to také bolestivé
vidieť také veci.
Keď som nedávno bola
v Monaku, takom bohatom
a prosperujúcom meste,
videla som mnoho
morských čajok a vtákov
prilietajú k odpadkovým
košom v parku,
strkali do nich hlavu
a hľadali trochu nejakých
zvyškov sendviča
a jedli to spoločne.
Ak niečo nájdú, možno to
už nie je také zlé.
Neustále cítim bolesť,
keď vidím spôsob,
ako sa správajú ľudia k sebe
navzájom a ako sa správajú
k svojim spoluobyvateľom.
Keď som bola na Floride
vziať svoj personál von,
keďže majú radi pomfritky,
zbadala som veľmi starého
človeka, ako kráčal
s ohnutým chrbtom
a potom sa aj prehrabával
v odpadkoch,
vybral štvrtinu
pohára koly
a začal ju piť.
A pokračoval v hľadaní
zvyškov sendviča
alebo niečoho iného.
Ach, cítila som sa tak zle,
nedokázala som ani plakať,
bola som proste príliš
šokovaná a príliš strápená,
takže som ho vzala
do reštaurácie a pozvala ho
na čokoľvek, čo chce.
A potom som mu dala
ešte štyristo alebo päťsto
dolárov a odišli sme.
A nie je to žiadna
veľmi drahá reštaurácia,

aby si nikto nemohol dovoliť
pozvať starého chudobného
človeka na nejaké jedlo.
Stojí to možno 10 dolárov,
5 dolárov najviac.
Takže ak môžem,
pozvem ich sama
a kúpim, objednáam jedlo
pre neho alebo ňu.
Ináč by ho odtiaľ vyhodili.
A aj ju potom vyhodili.
Zasiahla som
a povedala som: „Ona má
peniaze, je to zákazník.
Musíte ju obslúžiť.“
A potom ju teda obslúžili
ale neochotne.
A potom som vzala
jej podnos a povedala:
„Najeme sa vonku.
Nechceme tu sedieť.“
V niektorých reštauráciách
sa dá jesť vonku v záhrade.
A ona jedla,
akoby nevidela žiadne jedlo
už veľmi dlho.
Je pre mňa skutočne bolestivé
vidieť takéto veci.
A opice, vtáky
a všetky druhy zvierat
takisto hladujú.
Ľudia hladujú,
zvieratá hladujú,
pretože karmický vzorec
tohto sveta
nie je priaznivý.
Vytvára takéto situácie.
Pretože to nie je Raj.
Nie je to tak, že by sa každý
staral o všetkých ostatných
v časoch núdze.
Som si istá, že ten človek
pracoval celý svoj život
alebo aspoň
časť svojho života
ale situácia tam
mu to nedovoľovala,
a potom prišiel o dom.
Niekedy keď prídete o prácu,
prídete aj o dom,

pretože si nemôžete dovoliť
platiť každý mesiac.
Možno meškáte
jeden mesiac,
neviem, ako dlho
vás nechajú meškať,
ale keď meškáte viac než to,
proste vám zabavia dom
a tak isto všetko majetok
vo vašom dome.
A nič s tým nemôžete urobiť.
Je to tak?
Áno.
Takže v každom prípade,
niekedy je to tak,
ak človeka z nejakého
dôvodu vyhodia z práce
alebo je príliš dlho chorý
a podobne,
potom príde o všetko
a stane sa bezdomovcom.
Mohlo by sa to stať
komukoľvek.
Na niektorých miestach
vláda má nejaké
útulky pre bezdomovcov
s minimom vecí.
Ale nie všade ich majú.
A väčšinou sú plné.
Nie je ľahké dostať sa dnu.
A nemôžete zostať dlho.
Musíte si rýchlo nájsť prácu.
Väčšinou ale,
keď nemáte domov,
nedostanete prácu.
Nemáte adresu.
Nemôžete napísať
„bez adresy“,
alebo „bezdomovec“.
Nedovolia vám to.
Pretože vám pošlú prihlášku.
Pošlú vám všetky
možné veci,
či ste schopní pracovať,
atď., atď.
A ak nemáte domov,
potom nemáte ani prácu.
A ak nemáte prácu,
nemôžete uvažovať
o domove.

Je to diabolský kruh.
Preto vám hovorím,
že na jednej strane
niekedy, keď sme spolu,
sme šťastní a podobne
a zabudnem na to.
Ale v noci,
keď som sama
a myslím na všetky
tieto situácie,
myslím na všetky zvieratá,
ktorým je zima a sú hladné,
na všetky ľudské bytosti,
cítim sa skutočne, skutočne
taká smutná, taká smutná.
Spôsob, akým sa správame
k sebe navzájom,
spôsob, akým sa správame
k našim spoluobyvateľom,
nie je skutočne ideálny.
Nie ak naozaj chceme
mať šťastie
na tejto planéte,
nie ak skutočne chceme
mať mierumilovný svet
v ktorom sa budeme tešiť.
Takže niekedy nerozumím
ľudskej mentalite,
tomu ako rozmýšľajú,
a ako to funguje,
spoločenský systém a
politika na planéte celkovo.
Každá krajina
je trochu odlišná
ale niektoré krajiny sú na tom
lepšie než iné.
Ale aj tak môžete nájsť
aj v tých najbohatších
krajinách takéto problémy,
že ľudia sú bez domova,
nemajú kam ísť,
rodiny sú rozdelené,
pretože nemajú kam ísť.
Deti sú hladné,
nemôžu ísť do školy, pretože
nemajú žiaden domov, atď.
Je to proste niekedy veľmi,
veľmi bolestivé, nepríjemné,
pozerať sa na to.
Robím, čo môžem,

ale nikdy to nie je dost
kvôli systému, ktorý máme
na tomto svete.
Nie je to len
jeden dva prípady,
je to celý systém.
Dúfam len, že jedného dňa,
ak sa všetci navrátia
ku svojej veľkosti,
budú premýšľať o tom,
ako veľmi chcú sami seba
reprezentovať na tejto
planéte, potom možno
budeme mať lepšiu
spoločnosť. Nie je to len
o zdieľaní potravy,
je to o zdieľaní všetkého,
technológie,
pomáhať ľuďom,
aby si pomohli.
A keby sme nejedli mäso,
svet by sa už tak stal lepším.
Znamenalo by to, že
spoločnosť ako celok
sa stala súcitnejšou.
Potom bude ten systém iný,
zmení sa.
Zmení sa mentalita,
zmení sa politika planéty
a potom si budeme
navzájom pomáhať.
Nielen distribuovať jedlo
ako charitatívny čin,
ale deliť sa o technológiu,
zdroje, pomáhať si
so všetkými vecami,
uchovávať všetky
zdroje planéty,
aby mal každý možnosť
používať ich
a pomáhať si.
Myslím, že každý by
sa rád sám obslúžil,
nielen chcieť brať almužny
niekde v útulku,
špinavom, chaotickom,
bez vody, bez jedla,
len každý deň čakať
na almužny.
To nie je spôsob,

akým by niekto chcel
žiť svoj život.
Nie je to dôstojné.
Preto sa ten systém
musí zmeniť.
A začína to
vegetariánstvom.
Začína to vegetariánstvom,
pretože ak chcú ľudia
zachrániť planétu,
ak chcú zachrániť zvieratá,
potom prichádza súcit.
A keď súcit obalí
celú planétu,
potom sa úplne
zmení energia.
Každý sa v tom bude kúpať
a každý deň budú ľudia
premýšľať inak,
budú konať inak
a ich myseľ bude
viac vyčistená.
A dokážu vymyslieť
lepší systém,
ako rozdeliť
bohatstvo a zdroje,
ktoré aj tak prináleží
všetkým.
Či už žijete v Afrike,
narodili ste sa v Etiópii
alebo ste sa narodili
v Anglicku, je to to isté.
Neprišli sme si so sebou
žiadne zdroje v deň,
kedy sme sa narodili.
Takže svetové zdroje
patria všetkým.
Ale my ich nerozdelíme
dobře.
Tí schopní si berú viac,
než dávajú,
to je ten problém,
viac berú, než zdieľajú.
Takže dúfam, že jedného dňa
sa celá planéta prebudí
a bude premýšľať o tom,
ako chceme žiť náš život.
Nie život,
aký sme žili doteraz,
myslím jeho väčšiu časť.

Nie je to vždy niečo,
na čo môžeme byť hrdí.
A keď zomrieme,
aj tak nič nemáme.
Prišli sme s ničím,
odídeme s ničím.
Ale medzitým
sa každý snaží zobrať,
čo môže
a preto máme nedostatok.
Niektorí si berú príliš veľa,
niektorí nemajú nič.
A pretože
čím viac jeme mäsa,
tým viac musíme odlesňovať
a tým viac zdrojov
potrebujeme.
Viac mäsa,
viac využívanej pôdy,
viac odlesňovania,
väčšia potreba paliva
na spracovanie, prepravu,
viac zdrojov potrebných
na liečivá, zariadenia,
lekárske zariadenia,
na všetky možné nové
vynálezy medicíny,
pretože sa neustále vynárajú
nové choroby.
A na tie staré sme ešte
neobjavili liek,
no prichádzajú už nové.
Kvôli tomuto druhu
zlej energie vzniká
viac zlých vírusov, baktérií
a my s tým nikdy
nedokážeme držať krok.
A potom je viac nemocníc,
viac experimentov,
viac pitiev,
viac utrpenia zvierat,
vo všemožných veciach,
nielen že ich zabíjame,
ešte trpia aj v laboratóriách
ešte trpia aj v laboratóriách
a podobne.
Je to nad moju predstavivosť,
ako sa môžeme
takto správať k niekomu
alebo k nejakému zvieratú.

Takže ak aj nie ste
breathariáni a podobne,
môžete z času na čas skúsiť
vydržať bez jedla
nejaký čas a uvidíte,
ako to pôjde.
Niekedy, keď dokážete
vydržať 2 týždne
a podobne,
budete sa cítiť dobre.
Ale nechod'te príliš ďaleko.
Neradím vám to.
Chod'te len potiaľ,
koľko vaše telo unesie.
Nespôsobte si chorobu,
pretože každý má inú vieru,
rozhodnutie
a silu mysle.
Takže sa neskušajte
príliš ďaleko.
Keď som to sama skúšala
po prvýkrát,
nerobila som to zámerne
ale normálne som jedla
len raz denne,
bolo to už dávno.
A potom som to skúsila
po prvýkrát, dokonca som sa
ani dopredu nepripravila.
Proste som niektoré týždne
prestala a cítila som sa dobre,
necítila som žiadnu túžbu
po jedle, nič také.
Cítila som sa taká ľahká,
akoby som neustále
lietala na oblaku.
A len preto,
že sa každý stále pozeral
a vypytoval,
a ja som sa cítila,
akoby som vytŕčala
ako nejaký boľavý palec,
takže som sa vrátila späť
k jedlu, no nebolo to pre mňa
veľmi príjemné a cítila som
sa, akoby som zostúpila
z toho oblaku.
Prvé jedlo, ktoré som znovu
ochutnala a bolo to.
Jednoducho iná mentalita

a proste som cítila,
akoby som spadla dolu.
A neskôr,
som to niekedy
úmyselne robila
z nejakého dôvodu,
z nejakej vnútornej túžby.
Ak do dokážete urobiť,
po pár týždňoch sa cítite,
že ste to skutočne zvládli.
Pijete len džús
alebo možno vodu.
A potom cítite,
že to je ono, že sa nikdy
nebudete ničoho báť,
dokonca ani byť bez jedla,
nie je nič, čo nemôžete
urobiť. Nepotrebujete jedlo.
Je to taký pocit.
Ale skúšajte len toľko,
koľko vaše telo
a vaše duševné schopnosti
dokážu uniesť.
Každý je iný.
Okrem spriaznenia s jedlom,
je ešte aj určitá
úroveň vedomia
a sila mysle.
Takže si neprivod'te chorobu.
Pre prípad,
že nebudete mať žiadne jedlo,
potom sa musíte stať
breathariánmi,
veriť v Božskú Silu,
veľa chodiť po slnku,
na čerstvom vzduchu,
veľa chodiť po zemi
bez topánok, veriac,
že toto vás vyživí
a tak sa stane.
Máte vo vnútri systém
na svoju obnovu,
v každom prípade.
Len sme na to zabudli.
Ale môžete to znovu použiť
len v čase núdze.
Pokiaľ máte jedlo,
užite si ho.
Majsterka,
keď nejete nič,

je možné piť?
Môžete piť,
ale nie je to nevyhnutné,
no môžete piť.
Ak stále chcete piť,
pite alebo
pomaly pite džús.
Prvých pár dní
nebudete myslieť na nič
len na jedlo.
Ale po čase
si na to zvyknete
a ak je vaša viera silná,
dokážete byť bez jedla.
Ak je aj vaša myseľ silná.
Pretože my sme
chrámom Božím,
neexistuje nič,
čo naozaj nemôžeme urobiť.
Len musíme preprogramovať
svoje myslenie
a znovu vycvičiť
funkciu nášho tela.
Všetky bunky v tele
musia porozumieť,
čo teraz chceme.
Pretože bunky
sú zvyknuté
na príjem jedla
a pevných látok z vonku,
preto trvá nejaký čas
preškoliť ich.
Vyžaduje to posilnenie
každý deň, každý deň.
Vždy, keď na to zabudnete,
pripomente si to.
Nemusíte hovoriť nahlas.
Môžete aj to,
ale to čo si pomyslíte,
vaše bunky zaznamenajú.
A niekedy
okamžite poslúchnu.
Ale neskušajte zájsť
príliš ďaleko. Musíte mať
dobrú motiváciu,
prečo nechcete jesť.
Nielen sa ukazovať
a nechať každého myslieť si,
že ste svätí.
Ak sa dokážete

na nejaký čas zdržať jedla,
budete sa cítiť veľmi silní.
Pocítite, že nemáte
žiaden strach z hladu,
tak to bude.
Že dokážete zvládnuť
akúkoľvek situáciu
bez problémov.
Mohlo by to spôsobiť,
že sa budete cítiť takto.
A je v poriadku
posilniť z času na čas
svoju odvahu,
no nezachádzajte príďaleko,
to vám hovorím.
Len čo sa budete cítiť
slabí, chorí, budete mať
závrat alebo nejaké
symptómy, musíte prestať.
Netlačte to.
Môžete samozrejme piť.
Zistila som,
že mnohí takzvaní
breathariáni
nežijú úplne bez jedla a pitia.
Myslela som si:
„To je ono, už žiadne jedlo,
už žiadne pitie.“
Nie je to tak.
Oni sa sami nazývajú
breathariánmi
alebo možno jedia pránu
a podobne
ale niečo pijú.
Príležitostne ovocný džús
alebo koktail
alebo dokonca kávu.
Niekedy dokonca
zjedia polievku.
Nazývajú to
polievka a prána.
Alebo káva a prána.
Ako keď niektorí ľudia
sami seba nazývajú
vegetariánmi ale jedia
vajcia, ryby a krevety,
no sami seba nazývajú
vegetariánmi.
To čo mienia, je
čiastoční vegetariáni.

Preto ostatní ľudia
museli vymyslieť slovo
nazývané vegán.
Len preto, aby sa odlišili
od ľudí,
ktorí jedia vajcia
a mliečne produkty,
veľa rýb, krevety
a dokonca niekedy hydinu.
Stretla som jednu pani,
ktorá je breathariánka.
A ona niekedy pije kávu,
ovocný džús a podobne
a povedala mi,
že by som mala žiť z prány,
jesť vzduch.
Takže som odpovedala:
„Ale ja mám tak veľmi
rada jedlo, čo robiť?“
Odpovedala: „Dobre,
aké je vaše obľúbené jedlo?“
Hovorím: „Čína.“
Som napoly Čiňanka
a Vietnamka.
Ona povedala: „Dobre,
potom môžete jesť
čínske jedlo a pránu.“
Pýtam sa jej:
„Aký je v tom rozdiel?
Presne to robím teraz.
Už celý svoj život.“
Taká milá a tolerantná.
A zistila som,
že mnohí z nich sú takíto.
Niektorí ľudia jedia len
kokosový orech a pránu,
ako mi povedala.
Alebo len polievku s pránou.
A Francúzi môžu povedať:
„Ach, ja som človek,
ktorý žije z prány
s francúzskou bagetou
a paté.“
Takže to skutočne nie je
všetko také vážne.
Len pár ľudí
sú skutočne pránickí ľudia,
a nejedia vôbec nič.
Oni dokonca ani nepijú.
Žijú na slnečnom systéme.

Alebo na vzduchu, na čchi
zo zeme alebo z lesa,
zo slnka a vzduchu.
Využívajú toto všetko.
Alebo žijú z lásky.
Len z viery.
Niektorí ľudia ako
Tereza Neumannová, áno,
ona žije z lásky k Ježišovi.
A bola ešte iná žena,
čítala som o nej v knihe,
niekde v Rusku,
ona je tiež skutočne
pránickou osobou.
Žije iba z lásky.
A žiadne podvádzanie.
Žiadna káva, žiadne nápoje,
žiadne jedlo, nič.
Žiadna polievka, tekutiny.
Žiaden džúsový koktail,
ovocný džús, mixovaná
strava. Niektorí ľudia
v Himalájach skutočne
žijú len zo vzduchu.
A niektorí ľudia
žijú ako breathariáni
ale pijú tekutiny,
vodu alebo nejaký druh
bylinkového čaju.
Niekedy preto,
že to ich telo potrebuje,
niekedy preto,
že sa príliš nudia,
keď nejedia celý deň nič.
Bez jedla môžete meditovať.
Keď máte priveľa jedla,
tiež nemôžete meditovať.
To je ten problém.
Ale vy si počínate dobre.
Zdravím, Majsterka.
Pokúšala som sa vydržať
bez jedla dva týždne.
Žila som úplne bez jedla,
pila som len jeden džús
s nejakým ovocím.
Ale potom som sa cítila
podobne, skutočne ľahko.
Keď som ale povedala
bez jedla, myslela som
skutočne bez jedla.

Žiadne ovocie, nič.
Pretože som nechcela
ísť príliš rýchlo.
Robte to, čo chcete.
Robte to tak,
ako to cítite, dobre?
Takže si myslím, že máme
byť prirodzení a to je fajn.
Len buďte prirodzení,
robte to, čo sa vám páči.
Ak dokážete byť
bez jedla,
buďte bez jedla.
Ak to nedokážete,
potom jedzte.
Ak dokážete jesť menej,
jedzte menej.
Ak môžete jesť viac,
prestaňte s tým.